

“Bây giờ ta bắt đầu nào”

Bất cứ khi nào sức mạnh trong tôi mất đi, với sự trợ giúp của Thiên Chúa, tôi chỗi dậy và bắt đầu lại, đúng như Thánh Josemaria đã nói: “Nunc coepi! Bây giờ ta bắt đầu nào!”

15-10-2009

Tôi là một bác sĩ y khoa tại một bệnh viện tư ở Nairobi. Tôi đã lập gia đình và có 4 người con, tuổi 24; 23; 20 và 11 rưỡi.

Tôi được sinh ra và được nuôi dạy tại một vùng quê ở quận Machakos nước Kenya. Cha tôi có một công việc thu nhập thấp ở Nairobi và phần lớn thời gian, tám chị em chúng tôi sống với mẹ. Là một người làm công nghệ nông ở một vùng bán khô hạn, mẹ tôi vất vả làm việc để phụ thêm vào thu nhập của cha tôi. Cha mẹ dạy các chị em chúng tôi làm việc chăm chỉ và biết quý trọng gia đình vì chúng tôi có được một gia đình rất hạnh phúc.

Ở một nơi và vào cái thời mà người ta không quý con gái, cha tôi là người khác thường vì ông thấy hạnh phúc khi nuôi một đàn con toàn là gái. Cha tôi mất khi tôi 18 và mẹ tôi rất vất vả để tiếp tục cho các em gái tôi đi học; việc này ngược lại với ý muốn của một số thành viên trong dòng họ.

Tôi lập gia đình sớm, khi đang học năm đầu y khoa. Theo gương cha mẹ, tôi vừa chăm chỉ học tập vừa thu xếp để chăm sóc gia đình đang ngày một

lớn ra. Thật kỳ diệu, trong thời gian ở đại học, tôi may mắn giữ được một bản kinh nguyện cùng Thánh Josemaría Escrivá. Tôi không nhớ rõ có ai nói với tôi về Ngài hay không, nhưng tôi bị thu hút bởi những lời Ngài dạy: Bản kinh nguyện cho biết Ngài là đấng sáng lập Opus Dei, một con đường nên thánh bằng việc chu toàn bốn phận trong cuộc sống thường ngày. Với bản kinh nguyện đó, tôi kiên tâm cầu nguyện nhiều năm, vì ý cầu nguyện làm tôi rất xúc động.

Sau đó, tôi mua cuốn sách The Way (Con đường) và đọc một chút nhưng không thấy thú vị lắm. Chính khi đưa con trai thứ ba của tôi bắt đầu vào trường tiểu học Strathmore, tôi đã hiểu biết hơn về con đường nên thánh này bằng việc thực hiện các công việc thường ngày. Tôi khâm phục cách họ chăm sóc trẻ em và những khó nhọc mà các giáo viên gánh vác khi làm cho chúng tôi cùng

tham gia vào việc giáo dục con cái mình. Điều lạ thường là: phải tổ chức các buổi họp phụ huynh sau giờ làm việc, nhưng các giáo viên không hề yêu cầu chúng tôi thêm một khoản phí nào.

Khi nghe tin về một chuyến đi tham dự lễ phong Chân Phước cho cha Josemaría, tôi quyết định ngay sẽ đi Rô Ma với tư cách là một người bạn của Opus Dei và từ lúc đó cuộc đời tôi thay đổi hoàn toàn. Ngay trước khi đi Rô Ma, lần đầu tiên trong đời, tôi tham dự một khóa tĩnh tâm. Khóa tĩnh tâm này tác động sâu xa và mở ra cho tôi một chân trời tâm linh mới. Theo thời gian, dần dần tôi tìm được một số sách của Thánh Josemaría và sách về cuộc đời Ngài, tôi say mê đọc tất cả những sách đó.

Viễn cảnh về cuộc đời của tôi đã thay đổi. Những sự gắng sức để giữ được công ăn việc làm cũng như chăm sóc chồng con và những người còn lại

trong gia đình không còn làm tôi cảm thấy nản lòng như trước đây. Tôi đã khám phá ra rằng niềm vui luôn tương hợp với nỗi khổ.

Ý thức về việc tất cả chúng ta là con cái Chúa và là anh em với Chúa Giêsu đã giúp tôi đối xử với các bệnh nhân với niềm kính trọng, chăm sóc phục vụ họ một cách kiên nhẫn. Tôi nhìn người bệnh như những người yêu quý mà Thánh Josemaría đã gọi họ và tôi cố gắng hướng dẫn họ dâng các sự đau khổ cho Chúa, đồng thời tôi làm tất cả mọi điều để xoa dịu nỗi đau của họ. Trong công việc hằng ngày, tôi luôn giữ trong tâm trí ý tưởng rằng mình đang làm việc cho Chúa, không phải vì tiền bạc hay tham vọng.

Ngay từ đầu, tôi đã nhận biết rằng Thánh Josemaría quý mến bậc sống gia đình và dạy rằng gia đình là đơn vị căn bản của xã hội, và nếu gia đình bị hủy hoại thì xã hội sẽ sụp đổ.

Do đó, tôi tổ chức ca làm việc của mình sao cho có thời giờ dành cho chồng cho con.

Tôi đã phải xoay sở để giữ cho được nguyên tắc này. Đã có lúc tôi phải từ chối công việc làm giảng viên đại học do tôi không thể vừa làm tốt công việc này vừa chăm sóc tốt con cái vì lúc đó chồng tôi đang làm việc ở xa Nairobi. Mỗi khi tôi cảm thấy bị cám dỗ về sự tiếc nuối, ân hận do quyết định này, tôi lại tự nhủ: Nếu Thiên Chúa muốn tôi quan tâm đến phần hồn thì lòng tận tụy của tôi phải bắt đầu từ chính gia đình của mình.

Hiện thời tôi sẽ không nhận việc làm nào xa nhà, dù công việc đó được trả lương cao thế nào chăng nữa, trừ phi tôi có thể đến đó cùng với cả gia đình và phải đảm bảo rằng cả nhà luôn được vui vẻ thoải mái. Những ngày chủ nhật chúng tôi ở nhà bên nhau, cùng nhau ăn uống, cùng nhau đi tham dự thánh lễ.

Vì chúng tôi không giàu, những ngày nghỉ lễ, chúng tôi về quê nhà thăm cha mẹ chồng, thăm mẹ tôi và những thân nhân khác. Khi có thể, chúng tôi thường tổ chức cho mọi người trong gia đình họp mặt: cha mẹ, anh chị em và vợ chồng con cái của họ. Điều này có nghĩa là rất nhiều việc phải làm, nhưng tôi được thúc đẩy bởi điều đã học rằng Thánh Josemaría quan tâm đến đời sống gia đình biết bao. Ngài đã chỉ cho chúng ta phải học hỏi nơi gương Thánh Gia, những đấng đã sống cuộc đời bình dị nhưng tràn đầy niềm vui và hy vọng.

Bất cứ khi nào sức mạnh trong tôi mất đi, với sự trợ giúp của Thiên Chúa, tôi chỗi dậy và bắt đầu lại, đúng như Thánh Josemaria đã nói: “*Nunc coepi!* Bây giờ ta bắt đầu nào!”

Bs. Anastasia Ngumuta,
Nairobi, Kenya

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/vi-vn/article/bay-gio-ta-
bat-au-nao/](https://dev.opusdei.org/vi-vn/article/bay-gio-ta-bat-au-nao/) (05-08-2025)